

Genius loci

Kdysi dávno, v jednom kraji, vše je pouhým příběhem (?)
leželo na konci rovin malé město za břehem.
Krásy tuze nepobralo, spíše bylo omšelé
vždyť tam vedli jenom spory mezi sebou konšelé.
Jednou zas, zda komín s pecí, má či nemá město mít
unikátní stavbu v zemi, prý by začlo lépe být.
Mezi mnoha lidmi z města zvedla se však bouře
nebude ten komín míti příliš mnoho kouře?
Smlouva předem sepsaná, tu nevoli dusí
psáno je v ní - komín bude, jinak město zkusí!
Reglementem práva země mnoho tisíc lidí chtělo
ať svým hlasem každý zváží, zdali by se stavět mělo.
„My jsme ten hlas“ z radnice zní, „ten váš k ledu dáme
odmrazit ho před volbama jen potřebu máme!“
Však si řada konšelů tam, za to zlého užila
proto v zájmu zdraví svého rozcvičkou se tužila:
„Nahoru dlaň hezky dáme, poté ruku před sebe
následně pak paži vzhůru - to už ale jen v sedě.“
Ten co komín stavět chtěl, zlata v truhle na to měl
o lidech a o přírodě krásné písňě všude pěl.
Dokonce až u vrchnosti fortissimo hudal
a kritiky svého zpěvu zemské strážci udal.
Podmanivé ódy jeho konšelé s ním zpívali
chorál stále větší měli, do rytmu se kývali.
A těm co se nepřidali, náhle posty padaly
konšelé pak prohlášení i s konsensem vydali:
„Nač se stále obávati v našem vzduchu kouře pachu
nebo že od kol formanů bude v městě tuze prachu,
několik set vozů denně může nám být putna
hlavně ať té nové peci úplně vše chutná,
zprvu dřevo, časem všeho co se jen kde válí
lopatou s tím šup do pece, ať to všechno spálí,
bude hučet, komín kouřit, nonstop ve dne v noci
a tak získá náš kraj půvab – své genius loci!“

„...a kdyby to chyba snad, byla jednou něčí, krokodýl anebo želva ať pak za nás brečí...“

MC